

Bratři a sestry,

evangelium Markovo je od počátku strhujícím dějem. Boží království je na postupu a jeho dynamika je až neuvěřitelná. Ježíš uzdravuje trpící a posedlé a zprávy o něm se šíří i bez sdělovacích prostředků a internetu neskutečným tempem. Zdá se, že během své galilejské činnosti Ježíš bydlel kdesi v Kafarnaum. V jisté chvíli se proslechne, že je opět doma. Těžko povědět, kde přesně se ona zvláštní událost stala a co to „doma“ asi znamená. Je ale dost pravděpodobné, že je to právě někde tady. A místo, kde se ta událost stala, může být dům Šimonův a Ondřejův.

Ježíš je tedy zpět ... a sejde se tolik lidí, že ani přede dveřmi není k hnutí. Kde je Ježíš, tam vzniká tlačence. Kde je Ježíš, tam se stále něco děje. A kde je Ježíš, tam ovšem v první řadě zní jeho slovo a lidé naslouchají. Ano, to první čeho si tu máme všimnout je to, že Ježíš mluví. Káže Boží evangelium a je ve středu dění. Jedině proto je plno že je tam on. Že by bylo dnes narváno v domech, kde se shromažďuje Kristova církev, to se tedy říct nedá. Jistěže se nikdo z kazatelů nechce srovnávat s Ježíšem. Přece ale je namístě se zamyslet nad tím, jaké slovo se v našich shromážděních vlastně káže. Nic jiného nemůžeme, nežli zvěstovat Krista, který znamená záchranu pro člověka a celý svět. Tam, kde to neděláme, tam kde Kristus sám není v našich shromážděních středem a kde předkládáme místo evangelia jen vlastní smyšlenky a názory nebo kážeme morálku, tam roste nebezpečí, že bude brzy prázdná. To je to první, k čemu nás Markovo evangelium tady vede. Abychom mluvili slovo pravdy, a o to víc právě uprostřed té strašlivé inflace slov, které dnes čelíme.

To další. Příběh před nás staví zvláštní situaci. Odkudsi se vynoří čtveřice mužů, kteří nesou na nosítkách svého ochrnutého přítele. Narazí ovšem na neproniknutelný zástup lidí. Dostat se dovnitř k Ježíšovi, to je bez šance. Ti muži si ale ví rady. Musí jej k němu dostat stůj co stůj. A nejde – li to dveřmi, vystoupí na střechu, tehdy přístupnou zvenku, vyhrabou do ní otvor a spustí svého bezmocného přítele tím střešním otvorem přímo doprostřed domu a přímo k Ježíšovi.

Počkejme ještě chvíli s komentářem toho, co Ježíš řekl. Nejprve připomeňme, co viděl. Ježíš viděl jejich víru. Je možné vidět víru? Jejich víra se projeví energickým a odvážným činem, kterým jednají ve prospěch svého přítele a bližního. Žádným slovem, žádným vyznáním. Polidsku nemocnému nebylo pomoci. Zdá se, jakoby nemohl nejen chodit a hýbat se, ale ani mluvit. Sám není schopen pro sebe udělat zhora nic. Naštěstí ale má věrné přátele, kteří si vědí rady. Má přátele, kteří mají víru, která je vidět, je nepřehlédnutelná. Víru, která možná neměla ve zvyku projevovat se nahlas, ale je to víra, která je připravena

riskovat. Víra, která se nebojí ani toho, že vyvolá pozdvižení a kritiku, kvůli poškození střechy a hroudám padajícím lidem na hlavu. Jeho přátelé se nenechali odradit a jednají hned. Napadne nás asi, že mohli přece počkat, až kázání skončí a davy se rozejdou. Ne, oni musí svého přítele dostat k Ježíšovi zrovna teď. Neodkladně a nyní, a právě když je tam mnoho lidí. Když jde o dobro bližních, když jde o jejich uzdravení a záchranu, není nic na světě, co by bylo přednější a co by se dalo odložit na později. Bratři a sestry, na jedné straně se naše víra nemá bát promluvit, jak jsme pověděli před chvílí. Křesťan jednou mluví, jindy zase spíše naslouchá. Ale přicházejí chvíle, kdy víra třeba mlčí – ale o to víc energicky a rozhodně koná, bez toho že by se ptala, je – li to zrovna nyní vhodné.

Ježíš jejich víru vidí. A to jej ovšem vede k tomu, že znova promluví. Ale ne k těm energickým a jednajícím mládencům, ale promluví k ochrnutému. A pronese slova, která určitě překvapí: **Synu, vlastně doslova dítě, odpouštějí se ti hříchy.** Tohleto by jistě nikdo ze shromážděných nečekal. Odpouštět hříchy může přece pouze Bůh! Jestli ti přátelé ochrnutého čekali i tohle spolu s uzdravením, je těžko říci, ale je to jistě možné. Mezi nemocí a hříchem tenkrát lidé viděli těsnou souvislost. Nemoc byla trestem. A možná jsme se takového myšlení zcela nezbavili dodnes. Když byl někdo uzdraven ze své nemoci, rozumělo se tomu v židovstvu tak, že jsou mu taky odpuštěny hříchy. Uzdravení bylo vlastně potvrzením odpuštění vin. Tělesné uzdravení na zemi bylo znamením Božího rozhrěšení v nebi.

Ježíš záměrně a velmi provokativně zvolí přesně opačný postup. Nejprve vyhlásí tomu člověku - odpuštění hříchů. To samo o sobě je časovaná bomba a není divu, že se někteří zákoníci rozčílili a vedlo to i později ke konfliktům. Ježíš sám sobě nárokuje tuto pravomoc. Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy. On nepřišel jen jako učitel moudrosti. A nepřišel dokonce ani jen proto, aby hlásal Boží království a volal k pokání. On přišel, aby sám odpouštěl lidem jejich hříchy. Přišel v této Boží moci a s tímto Božím pověřením.

Příběh spěje ke svému vrcholu. Ochrnutý dosud bezvládně leží na své houni. Označení „nosítka“ je příliš vznešené. Byl to spíše kus staré špinavé houně. V této chvíli zbývá vlastně už jen to, aby Ježíš potvrdil, že to, co právě řekl, je pravda. „*Abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy, pravím ti : „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů“.* Ještě nežli dá Ježíš tento pokyn, nastolí řečnickou otázku, kterou nemůžeme přejít. „*Je snadnější říci ochrnutému: odpouštějí se ti hříchy, nebo vstaň a chod’?*“ Co je snadnější?

Na první pohled to vypadá – a tak tomu většinou rozumíme, že Ježíš považuje za snadnější slovo o odpuštění. Ale nic v textu tomu vlastně nenasvědčuje. On to jen vznese jako dotaz k promyšlení. Ano, jistě, odpuštění hříchů není ověřitelné,

ale uzdravení ano. Ale je vyhlášení odpuštění jenom proto opravdu snadnější? Zvláště když se čeká od nás? Pokud by to tak bylo, žili bychom už dávno v naprosté harmonii. Ne, vůbec není možné to takto jednoduše tvrdit. Už jen proto, že odpuštění našich hříchů stálo Ježíše život. Ne, ani jedno není samozřejmostí.

Obojí je ale možné tam, kde je Ježíš. A jen on pronese slovo ujištění o odpuštění hříchů ochrnutému a pak řekne i to druhé: Vstaň a chod'. Kdyby totiž uzdravení nepřišlo, pak by byl prohlášen za falešného proroka, který Božím jménem určitě nemluví. „*On vstal, vzal hned své lože a vyšel před očima všech...*“ Ježíš není lhářem ani falešným prorokem. Ochrnutý odešel zdráv. Bůh se k němu skrze Ježíše přiznal, odpustil mu jeho hříchy, postavil ho na nohy a jeho život nabyl novou kvalitu a nový směr.

Jak tomu je téměř u všech Ježíšových uzdravení, nese s sebou i tento jeho div ohromný úžas, ale taky radost. To mohutné shromáždění chválí Boha. Je svědkem Boží moci a Boží slávy a velikosti. Pochopitelně, že něco takového ještě neviděli. Ono se to totiž nevidá každý den.

Ježíš má moc na zemi odpouštět hříchy. Uzdravení těla je zde potvrzením tohoto odpuštění. Ale to, že náš Pán promluví o odpuštění hříchů nejprve, taky jasně ukazuje, co je důležitější a přednější. Ne, není to snadnější, ale je to přednější. Přednější je mít odpuštěny hříchy. Uzdravení z nemoci je pro tento život. Odpuštění hříchů má důsledky až do věčnosti. Podle tohoto oddílu Ježíš to tradiční poměrně těsné sepjetí mezi hříchem a nemocí uvolnil. Jistě – nemoc a utrpení souvisí s porušeným stvořením. Ale tentýž Ježíš zároveň na jiném místě odmítne, že by měl člověk mít tu troufalost říkat, že ten či onen trpí proto, že spáchal to či ono. Necht' to tedy dnes zazní znovu, důrazně a jednou provždy: Ne, nemoc není žádným trestem. Nemocný trpí a patří mu naše solidarita, naše pomoc a láska. A hlavně mu patří láska Boží a láska Kristova. Potřebuje naše modlitby za uzdravení i naši službu a pomoc. Vždyť přece nikdo z nás neví, kdy ji i my sami budeme potřebovat.

Setkáváme často jistě i s tím, že i když se za někoho hodně modlíme, uzdravení se nedostaví. Je to zklamání a jistě velké. Ale zároveň přece taky víme, že to neznamená, že by se Bůh od nás odvrátil a že by zapomněl. I tento příběh nás o tom ujišťuje tím, že Ježíš předradí odpuštění hříchů před tělesné uzdravení. Boží Syn přišel, aby odpouštěl naše hříchy. Bůh jej poslal, aby se pro nás obětoval. Aby naše hříchy byly odpuštěny, smazány navěky a nebyly překážkou pro naše spočinutí v Boží blízkosti. A uzdravení je zde jen doprovodným znamením nového věku, ne automatickým nárokem člověka. Něco takového svět před Kristem nevěděl a netušil. My o tom již víme a nezbyvá nám nežli žasnout a chválit Boha. Amen.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, tys přišel do našeho světa jako lékař a jako Spasitel. Přišel jsi abys při nás lidech rušil moc temnoty a hříchu. Přišel jsi, abys nás očistil a připravil tak, abychom byli způsobilí stanout před svatým Bohem v den poslední. Děkujeme ti za to a vděčně tě chválíme. Prosíme také, abys nás učil nebát se o tobě mluvit, jako i naslouchat tvému slovu i bližním, a konečně i energicky jednat všude tam, kde je třeba. Amen.